

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jany Zemkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **V. N. – M.-I.**, N., B., zastúpený advokátkou: JUDr. I. Š., H., Ž., proti žalovanému: **D. R.**, N., B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/228/5824-45612/2007/993202-r zo dňa 05.06.2007 a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/101/2007-49 zo dňa 04.12.2007, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/101/2007-49 zo dňa 04.12.2007 **potvrďuje**.

Žalobcovi sa **nepriznáva** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č.k. 21S/101/2007-49 zo dňa 04.12.2007 Krajský súd v Žiline zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. I/228/5824-45612/2007/993202-r zo dňa 05.06.2007, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie správcu dane Daňového úradu Žilina I č. 694/231/18054/07/Šuš zo dňa 22.02.2007, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ zák.č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len zák.č. 511/1992 Zb.) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2003 vo výške 1 023 078 Sk.

Krajský súd rozsudok zdôvodnil tým, že z § 29 ods. 6 zák.č. 511/1992 Zb. vyplýva len oprávnenie správneho orgánu, nie však povinnosť správneho orgánu, za splnenia ďalších podmienok § 29 ods. 6 citovaného zákona, použiť na určenie daňovej povinnosti pomôcky. Podľa názoru krajského súdu správca dane nepostupoval nezákonne, keď nevyužil svoje oprávnenie určiť daň z príjmu žalobcovi za predmetné obdobie podľa pomôcok, ale vychádzal len z dokladov, ktoré žalobca predložil v rámci opakovanej daňovej kontroly a ktorými preukazoval rozsah uplatnených výdavkov. Prvostupňový súd na uvedený argument žalobcu neprihliadal aj z dôvodu, že žalobca uvedený dôvod nesubsumoval do obsahu odvolania, ktoré podal v daňovom konaní proti prvostupňovému správnomu rozhodnutiu a to aj napriek tomu, že existoval v čase vydania prvostupňového rozhodnutia. Keďže túto skutočnosť žalobca v odvolacom konaní nenamietol a žalovaný sa uvedeným odvolacím dôvodom nezaoberal, nie je už možné, aby sa takýmto dôvodom zaoberal súd v rámci súdneho prieskumu a správneho rozhodnutia. Krajský súd zároveň zdôraznil, že žalobca porušil svoju povinnosť uchovávať a mať k dispozícii všetky účtovné doklady, ktoré sa viažu k podnikaniu. Keďže žalobca uvedenú povinnosť porušil, nepredložil doklady preukazujúce výdavky v preskúmanom roku 2003, neunesol v daňovom konaní svoje dôkazné bremeno.

Proti rozsudku Krajského súdu v Žiline podal včas odvolanie žalobca uvádzajúc, že nesúhlasí so závermi krajského súdu, poukázal na § 29 ods. 6 v spojení s § 2 zák.č. 511/1992 Zb. a uviedol, že v prípade, ak si daňový subjekt nesplní svoju povinnosť uschovať účtovné doklady po zákonom stanovenú dobu a nemôže si tak splniť svoju povinnosť, ktorá mu vyplýva z ust. § 15 ods. 6 písm. c/ zák.č. 511/1992 Zb. mal správca dane postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a mal dbať, aby sa zachovali zároveň práva a právom chránené záujmy daňových subjektov. V prípade, ak daňový subjekt nevie z objektívnych príčin zdokumentovať svoje výdavky účtovnými dokladmi, mal správca dane určiť daň podľa § 29 ods. 5 alebo 6 zák.č. 511/1992 Zb., pričom sa mohol so žalobcom o výške dane dohodnúť, prípadne pri určení výšky daňovej povinnosti mal použiť aj pomôcky, ktoré mal k dispozícii, alebo ktoré si sám zaobstaral, to však v danom prípade správca dane nevykonával.

Na základe uvedených skutočností požiadal odvolateľ Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu proti rozsudku krajského súdu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku /ďalej len O.s.p./) preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Na základe uvedeného v súlade s § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. v spojení s § 219 O.s.p. napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

Z pripojeného administratívneho spisu vyplynulo, že správca dane vykonal u žalobcu opakovanú daňovú kontrolu zameranú na daň z príjmov fyzických osôb za rok 2003. Žalobca bol členom združenia podnikateľov fyzických osôb spolu s B. K. Bolo zistené, že celkové dosiahnuté príjmy predmetného združenia I. v roku 2003 boli vo výške 14 946 516 Sk, pričom 50% podiel žalobcu bol vo výške 7 473 258 Sk. Uplatnené výdavky združenia v daňovom priznaní boli v celkovej výške 14 791 772 Sk, potom 50% výdavky žalobcu boli stanovené vo výške 7 395 886 Sk. V rámci daňovej kontroly bolo na základe dokladov, ktoré predložil žalobca správcovi dane zistené, že výdavky preukazuje žalobca nezaúčtovanými výdavkovými dokladmi len vo výške 4 540 519 Sk. Rozdiel oproti uplatneným výdavkom v podanom daňovom priznaní daňovníka predstavoval sumu 2 855 367 Sk. Na základe uvedeného bola stanovená daňová povinnosť žalobcovi vo výške 1 025 258 Sk, čo predstavuje rozdiel oproti dani priznanej v daňovom priznaní (2 180 Sk), rozdiel 1 023 078 Sk. Z obsahu administratívneho spisu ďalej odvolací súd zistil, že žalobca počas opakovanej daňovej kontroly predložil správcovi dane účtovné doklady a to bez účtovnej evidencie a peňažného denníka. Túto skutočnosť potvrdil aj sám žalobca svojimi podpismi aj napr. v zápisnici o ústnom pojednávaní č.j. 694/320/17262/2007 zo dňa 21.02.2007. Uvedené nepripomienkoval. Daňové doklady, ktoré predložil v rámci daňového konania boli správcom dane akceptované aj napriek tomu, že neboli zaúčtované v celkovej výške 4 540 519 Sk. Zvyšný rozdiel výdavkov žalobca počas konania nezdokladoval, nepredložil ani dodatočne peňažný denník, prípadne iné výdavkové doklady – faktúry. Z administratívneho spisu ani z podaní žalobcu nevyplýva z akých dôvodov žalobca uvedené chýbajúce výdavkové doklady nepredložil, rovnako sa v spise nenachádza doklad, že by prišlo k strate uvedených dokladov, resp. nahláseniu straty alebo krádeže policajnému orgánu.

Podľa § 29 ods. 6 zák.č. 511/1992 Zb, ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa ods. 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojim obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, *je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom.* Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky a výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že § 29 ods. 6 zák.č. 511/1992 Zb. ukladá len oprávnenie správne orgánu, nie však povinnosť použiť na stanovenie výšky daňovej povinnosti použiť pomôcky. V danom prípade k dohode o výške daňovej povinnosti podľa § 29 ods. 5 medzi žalobcom a daňovými orgánmi neprišlo, a žalovaný nevyužil ani možnosť stanoviť daňovú povinnosť

podľa pomôcok, keďže vychádzal z výdavkových dokladov, ktoré mu žalobca v daňovom konaní predložil. Túto skutočnosť žalobca počas daňového konania ani počas prvostupňového súdneho konania nenamietal. Z tohto dôvodu krajský súd postupoval správne, keď konštatoval, že žalobný dôvod, ktorý nie je obsiahnutý v odvolaní v správnom konaní, nemôže byť akceptovaný v rámci súdneho prieskumu správnych rozhodnutí na základe žaloby. Aj z ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že nové skutočnosti, ktoré žalobca uviedol až v žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu respektíve počas súdneho konania (v lehote podľa §250b ods.1 O.s.p.), nemôžu byť samé osebe dôvodom pre zrušenie takéhoto rozhodnutia (R č.20/1997).

Na základe uvedeného dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že prvostupňový súd rozhodol vecne správne, keď potvrdil rozhodnutie žalovaného, pretože žalobca si v danom prípade nesplnil povinnosti vyplývajúce zo zákona, najmä nepredložil požadované účtovné doklady na preukázanie opodstatnenosti výdavkov uplatnených pri výpočte dane z príjmov fyzických osôb za rok 2003. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/101/2007-49 zo dňa 04.12.2007 ako vecne správny potvrdil podľa § 219 O.s.p.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. a nepriznal žalobcovi, keďže nemal v odvolacom konaní úspech, náhradu trov odvolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 5. júna 2008

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková